

Sabrina hittar sitt VITTTNESBÖRD

Elizabeth Shobe

(Baserad på en sann berättelse)

"Härav vet vi att det finns en Gud i himlen" (Läran och förbunden 20:17).

Sabrina och hennes mamma bläddrade igenom sidorna i Sabrinas dopbok. Sabrina hade just fyllt åtta och hennes dop var om två veckor. Hon var förväntansfull – och lite nervös – inför dopet.

"Titta vad mycket vi har gjort redan!" sa mamma. Hon bläddrade igenom sidorna. Boken skulle hjälpa Sabrina att förbereda sig för sitt dop. De hade fyllt i sidorna om hennes favoritsaker och en annan sida om

hennes familj. Men så kom de till en sida med orden "Mitt vittnesbörd" högst upp.

"Jag vill inte fylla i den", sa Sabrina.

"Okej", sa mamma och vände sida. "Vi kan fylla i den senare."

"Jag tror inte att jag vill fylla i den alls", sa Sabrina.

"Varför inte?" undrade mamma.

"För jag vet inte vad ett vittnesbörd är för något."

Sabrina kände hur hon blev röd och varm i ansiktet.

Mamma gjorde en paus. "Det betyder att man vet att

man är älskad av sin himmelske Fader."

"Men min himmelske Fader har inte svarat på mina böner." Sabrinas ögon sved av tårar. "Jag har bett i en hel månad att jag ska hitta min filt, men jag kan fortfarande inte hitta den!"

Sabrina älskade sin filt. Den var mjuk och rosa. Hennes mormor hade gjort den till henne när hon föddes. Hon hade sovit med den varje natt innan hon tappade bort den.

Mamma kramade om Sabrina. "Ibland svarar inte vår himmelske Fader på våra böner med en gång. Och ibland är svaret nej. Men det betyder inte att han inte hör våra böner eller att han inte älskar oss."

Sabrina snyftade. "Kanske det."

På söndagen läste Sabrinas primärlärare syster Lee en berättelse ur *Vännen*. Den handlade om en pojke som var arg eftersom han hörde fula ord på bussen. Han bad till Gud om sitt problem. Då fick han en tanke att han kunde lyssna på något med sina hörlurar på bussen. Den tanken var svaret på hans bön.

"Jaså! Var det allt?" frågade Sabrina. "Jag trodde att bönesvar var större än så! Som att höra en röst eller se en ängel."

"Ibland kan det vara sant", sa syster Lee. "Men för det mesta svarar den Helige Anden på ett tyst sätt. Som med en tanke eller en idé eller en varm känsla."

Sabrina tittade på bilden av pojken på bussen. Hon tänkte på den lätta glada känslan hon hade för att hon skulle döpas. Det

Sabrina var inte säker på om hon hade ett vittnesbörd.

ILLUSTRATIONER AV AMANDA SMITH

Du kan göra en egen dopbok! Gå till sidan 24.

kanske var den Helige Anden som talade om att det var ett bra val.

Kanske hade hon egentligen ett vittnesbörd.

Sabrinas dopdag kom. Hennes pappa tog henne i handen och hon steg ner i det varma vattnet. När hon kom upp ur vattnet kände hon sig glad. Och när pappa lade händerna på hennes huvud för att ge henne den Helige Andens gåva kände hon sig varm i hela kroppen.

Nästa dag var det fastesöndag. Flera gick upp och bar sina vittnesbörd. Sabrina skuttade upp och gick längst fram i mötessalen. Hon drog ett djupt andetag och log. Hon visste vad hon skulle säga nu. Och hon visste vad hon skulle skriva på den tomma sidan i sin dopbok senare.

Hon hade fortfarande inte hittat sin filt, men hon hade hittat sitt vittnesbörd. ●

Författaren bor i North Carolina, USA.